

ЮРІЙ ЗБАНАЦЬКИ Й

Підготувала
студентка 4 В
Вакулюк
Софія

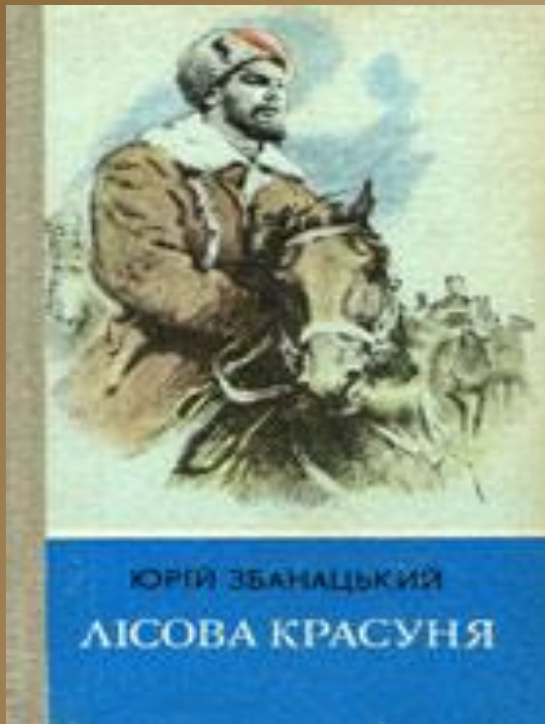

Війна несподівано увірвалася у життя дітей прифронтового українського села. Мишко та його друзі Тимко і Сава – герої повісті «Таємниця Соколиного бору» – з перших місяців війни проти німецько-фашистських окупантів вирішили нещадно боротися з ворогом. Хлопці дійшли висновку, що в них достатньо і хоробрості, і рішучості, і сміливості, тільки єдиного не вистачає – зброї. Друзі вирішили дістати її у радянських воїнів. Солдат, якого хлопці зустріли на березі ріки, привів їх до командира. Здивований нежданим «підкріпленням», воєначальник доручив малолітнім бійцям знайти коней для переправи гармат. Виконуючи своє перше бойове завдання, хлопці потрапили під бомбардування переправи фашистськими літаками. На очах у Мишка і Тимка горіло село, вони стали свідками загибелі свого друга Савки. Підлітки вперше побачили як вмирає людина. Прагнення боротися з фашистськими загарбниками і помститися за смерть друга привели їх до партизанського загону. Разом з новим товаришем Васьком хлопці стали партизанськими зв'язними, вони розповсюджували листівки, передавали підпільникам листи і шифровки.

Як справжні партизани, хлопці тримали у секреті

Герой повісті «Лісова красуня» п'ятнадцятирічний Гриць Цибар замінив на посту лісничого старшого брата, який пішов на фронт воювати з німцями. Відчуваючи свою громадянську відповідальність, хлопець вирішив негайно встановити зв'язок з партизанським загonom і запропонував командирю свою допомогу в організації переправи радянських бійців через річку. Повертаючись додому хлопчик мав перевезти на човні Павла Хотенка, який одержав завдання від командира партизанського загону влаштуватися на роботу в поліцію. Недовірливий Гриць запідозрив в ньому фашистського запродавця і розправився з ним, вдаривши веслом. Пізніше, коли Гриць Цибар став партизанським зв'язковим, йому відкрилася правда про писаря Павла Хотенка. Якось біля старої груші, яку партизани використовували як поштову скриню, залишаючи у дуплі записки, хлопця спіймали поліцаї. Хотенко відразу відпустив Гриця, побачивши у нього важливі для партизан донесення. Лише навесні, коли груша розцвіла, Гриць Цибар дізнався, що її сорт зветься «Лісова красуня».

Розповідається про хлопчика Савочку, який жив з полком. Одного разу кашовари, які зупинилися в невеличкому селі, видавали обід бійцям. І коли вже повз кухню пройшов увесь полк, кашовари почали збиратися в дорогу. Саме в цей час біля кухні з'явився хлопчик («немов з-під землі виріс»). Хлопчик розповів про те, як він сховався в окопі від фашистів, які палили селище. Солдати нагодували хлопчика і порадившись взяли с собою у полк («Будеш ти сином нашого полку»). Савочка допомагав у полку, йому пошили форму, і коли його кликали Савочка негайно ж кидався на поклик, доповідаючи дзвінко «- Гвардії сержант Савочка з'явився!», а коли запитували «А хто ж твій татусь, Савочко?» «Гвардійський полк, товаришу командир! - чітко доповідав хлопчик.» «А хто мама?» «Кухня, товаришу командир!» Автор прагнув показати участь дітей - досвідчених партизанських розвідників, активних помічників дорослих в роки Великої Вітчизняної війни, те як війна загартувала їх волю, зробила сміливими, мужніми, вірними обов'язку.

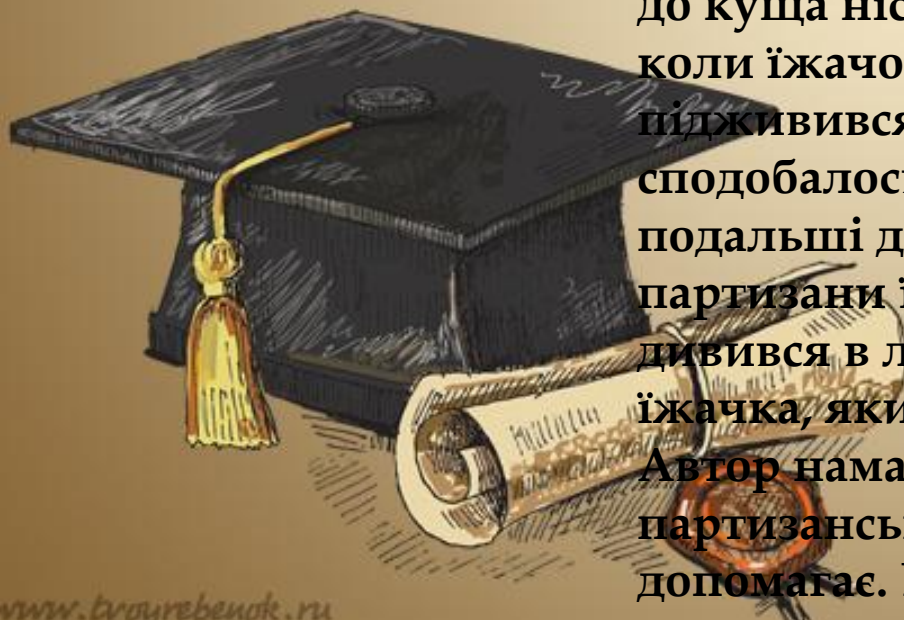
«Розумний шпак» Розповідь про хлопчика Колю, який хотів стати бійцем роти, і який дуже любив тварин і птахів. Це розповідь про те, як син начальника штабу Коля, дуже хотів стати бійцем роти, але батько його не брав, говорив йому, що він малий на зріст, ноги короткі. Коля спіймав зайченя і показав татові, але батько і не дивувався маленькому вухатому зайчаті. Коля дуже любив звірів і птахів. Він завжди приносив до штабу якихсь звірів чи птахів. Вужа вбили прийнявши за гадюку, зате в Колі з'явилось чубате шпаченя. Коли всі птахи відлітали у вирій, він залишався і сидів біля вікна. До штабу завжди приходили командири, стукали і Коля відповідав -«Зайдіть», але раз він не почув стука, але почув, що хтось сказав -«Зайдіть». З цього у шпака з'явилися свої обов'язки. Навесні Коля став бійцем роти розвідників, змайстрував шпаківню своєму шпакові. Рота залишила партизанське селище. Влітку повернулися в свої краї. Все заросло в селі, двері були підперті товстою палицею. Коля стукнув ногою по дверях, і почув - «Зайдіть». На березі біля шпаківні шпак, але тут була ще шпачиха і маленькі шпаченята. Коля привітався з господарем землянки. Автор показав взаємовідносини людини з

«Щедрий їжачок» Розповідається про те, як щедрий їжачок допоміг партизану вижити. Якось двоє друзів – розвідників йшли у розвідку та потрапили у перестрілку з ворогами, де одного з них поранили в ногу, а інший взявши свого бойового товариша на плечі допомагав йти до штабу. Але, так як дорога була не близькою, поранений партизан знесилився та залишився під кущем, а товаришу наказав йти швидше по допомогу та повернутися за ним. Довго лежав він там, а допомоги все не було. Але раптом йому почулося шарудіння листя і він взрів їжачка, який до куща ніс грушки. Партизан поспостерігав, а коли їжачок пішов трішки взяв грушок та підживився ними. Їжачку спочатку це не сподобалось, але потім він його підгодовував всі подальші дні ще й яблучками. Коли повернулися партизани їжачка не було вдома, але я весь час дивився в ліс, щоб побачити очі цього щедрого їжачка, який спас від голоду.

Автор намагався показати хвилюючу картину партизанського буття та те, що вдома й природа допомагає. Виховати в дитини патріотичне ставлення до історії та бережливе ставлення

«Ласунка» Це розповідь про білочку яку прозвали Ласунка за те, що вона дуже любила цукор. Ще маленькою партизани знайшли її на початку осені, так і прожила вона всю зиму у них. Але з приходом весни не могла вона сидіти на місці, почала тікати в ліс, спочатку на 3 днів, а потім і зовсім не повернулася, вже і забувати про неї стали, та якось, через рік стрибнула гарна Ласунка партизану на плече, він впізнав її, покормив би, але їй все мого не було вже їжі чотири дні, бо йшла війна...

Людина і природа – вічні друзі.

«Хоробра голубка» Це розповідь про голубку , яка захищала своїх пташенят. В однієї сім'ї на горищі поселилося два голуби,згодом у них народилося двоє пташенят. Одного разу коли пташенята вчилися літати одне впало на землю кіт це побачив і кинувся до нього. Голубка кинулась захищати своє пташеня , і перемогла. Автор хотів показати велику любов матері до дитини і що вона ніколи не залишить її.

«Лелеки» Це розповідь про лелек ,які прилітали в село навесні. В одній сім'ї дуже поважають та люблять лелек. Одного разу навесні прилетіли лелеки і поселилися високо на дереві. Дорослі лелеки ростили своїх маленьких дитинчат. Коли вони підросли і почали літати то хлопчик помітив , що одне лелеченя не літало. Згодом всі лелеки відлетіли на південь лише один залишався в гнізді. Хлопчик вирішив допомогти йому, тому коли він зняв його з гнізда то помітив , що в нього одне крило засохло та зовсім безсиле і він відніс його у живий куточок школи де лелека жив до весни. Навесні хлопчик відніс його назад до гнізда.

Автор показує нам ,що треба любити природу та оберігати її. Виховування бережливого та поважного ставлення до птахів.

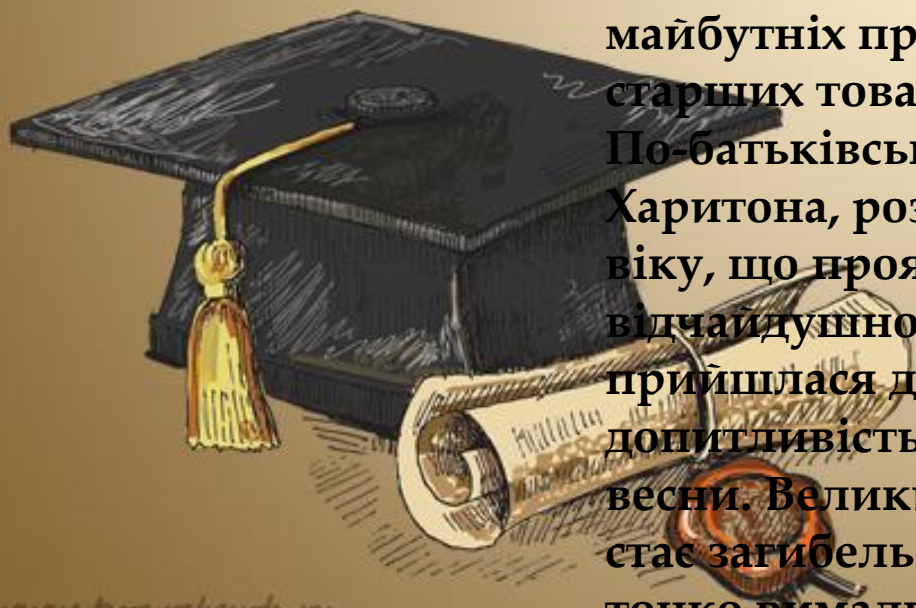

Герої роману «Кують зозулі» – вчитель-пенсіонер Андрій Іванович, лісник Євмен Горопаха і семикласник Харитон Колумбас – люблять рідний край і вболівають за збереження його природи. Автор лірично відтворює мальовничі краєвиди села Бузинного, разом з героями радується приходу весни, коли Десна звільняється від крижаних кайданів. З теплотою він описує душевний стан сільських жителів, які живуть в гармонії з рідною природою, люблять і бережуть її.

Письменник знайомить читача з сільськими школярами, розповідає про їх мрії та пошуки власного шляху в житті. Зразком для вибору майбутніх професій для дітей є досвід і праця старших товаришів.

По-батьківськи прозаїк ставиться до підлітка Харитона, розуміючи складності його перехідного віку, що проявляються у неврівноваженості, відчайдушності і лінощах. Проте авторові прийшла до вподоби його любов до природи, допитливість, з якою юнак спостерігає за приходом весни. Великим душевним потрясінням для хлопця стає загибель рідної неньки. Автор надзвичайно тонко вимальовує душевний стан хлопця:

**ДЯКУЮ ЗА
УВАГУ**

